

Niina Jormanainen

Suhdesolmuja

© 2014 Niina Jormanainen
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-286-913-5

Niina Jormanainen

Suhdesolmuja

Omistettu edesmenneelle ukilleni,
Martti Helmiselle,
joka jaksoi kannustaa pientä tyttöä,
jonka haaveena oli tulla kirjailijaksi.

1. Lähtö

Emma istui alas yrittäen pidätellä itkuaan. Hän ei kerta kaikkiaan enää tiennyt mitä olisi ajatellut, sillä hänellä oli kuuden vuoden lapsettomuus takanaan ja tämä oli hänen aviomiehensä Antin ja Emman päätöksestään viimeinen hoitokerta. Raskaustesti oli jälleen negatiivinen. Hän oli juuri täyttänyt kolmekymmentä ja lapsen kaipuu oli niin kova, ettei mikään muu enää tuntunut miltään. Vuosia pelkkiä pettymyksiä takana ja hän oli elänyt kaiken sen ajan vain siinä uskossa, että olisi saanut kokea äidiksi tulemisen onnen.

Antti koputti kylpyhuoneen oveen, mutta ei sanonut mitään. Emma avasi oven, ojensi testin Antille huokaisten ja meni keittiöön sanomatta sanaakaan. Hän kuuli Antin huokauksen ja askeleet jotka lähenivät keittiötä. Lämpöiset kädet kietoutuivat hänen ympärilleen hellästi, mutta hän työnsi Antin pois luotaan, ”älä koske muhun just nyt.”

Antti huokaisi jälleen ja poistui keittiöstä. Emma ei vielääkään antanut itselleen lupaa itkeä, vaan hän pidätteli sitä viimeiseen asti ja yritti hillitä itsensä, vaikka hänen sisällään riehui raivoisa katkeruus. Miksi juuri hän ei onnistunut tulemaan raskaaksi? Miksi muut saivat lapsia, vaikka eivät edes halunneet ja hän ei saanut edes yhtä, ei vaikka hänellä olisi ollut niin paljon rakkautta jaettavaa pienelle ihmisen alulle? Emma puki olohuoneen ylleen, laittoi lenkkarit jalkaansa ja lähti ulos juoksemaan, sillä juoksu oli ainoa asia nykyisin mistä hän sai edes jotain tyydytystä, koska juoksemisesta tullut

kipu oli todellista ja sen hän tunsi, vaikka kaikki muu tuntui vain sumulta ympärillä. Emma ei jaksanut puhua asiasta juuri nyt, hänellä ei ollut mitään sanottavaa, eikä hän olisi uskonut Antin tavattuaan, kuinka kova ja karu taival heillä olisi edessään. Hänen itsetuntonsa oli poljettu lapsettomuuden vuoksi täysin alas ja tuntui, ettei hänen elämässään ollut enää mitään, kaikki tuntui mitättömältä ja samantekevältä. Hän juoksi ja juoksi kunnes puhelimen soiminen keskeytti hänen juoksunsa. Hän kaivoi puhelimen taskustaan ja puuskutti hetken ennen kun vastasi.

”Moi liro,” hän sai sanottua puuskutuksen keskeltä.

”No?” liro kysyi lyhyesti jääden odottamaan vastausta. Emma luhistui täysin, eikä hän saanut sanaa suustaan, vaan sanat jäivät kurkkuun ja kyynelät valuivat tulvana silmistä poskille.

”Okei, sä niin tarttet nyt city-terapiaa,” liro totesi huokaisten syvään, ”mä oon teillä tunnin päästä, oo valmis!”

Emma ei saanut sanottua mitään ja liro sulki puhelimen. Hän kääntyi ja lähti juoksemaan kotiin päin. liro oli homoista homoin mies ja hänen paras ystävänsä. liro oli myös Antin pikkuveli ja liron kautta Emma oli aikanaan Anttiin tutustunutkin. He olivat olleet liron kanssa alakoulusta asti samalla luokalla, jolloin heistä oli heti tullut parhaita ystäviä ja ystävyys oli säilynyt kaikkien vuosien ajan. liro oli aina jaksanut kuunnella hänen murheensa, ollen aina ollut tuki ja turva, sekä luotettavin ihminen kenet Emma tunsi. Emma oli ensimmäinen kenelle liro oli homoutensa myöntänyt ja sitä oli yhdessä käsitelty paljon vuosien saatossa. lirosta ja Antista ei kyllä ihan heti uskonut, että he olivat veljeksiä, sillä he olivat aivan täydelliset vastakohtat. liro oli homo, jonka koko olemus ja puhetyylikin kielivät siitä ja hän halusi

tuoda seksuaalisen suuntautumisensa vahvasti julki. Iiro rakasti ostoksilla käyntiä, luksusta ja oli hyvin naisellinen mies monilta osin, myös ruumiin rakenteeltaan, kun Antti taas oli pidempi ja lihaksikkaampi, sekä hyvin miehekäs. Iiro oli vaatekaupan myyjä ja Antti poliisi, joten ammattienkin osalta veljekset olivat täysin erilaisia. Molemmat olivat Emmen elämän miehiä, tai ainakin olivat olleet, sillä Antin kanssa elämä oli ollut jo vuosia pelkkää suorittamista ja kaikki oli pyörinyt vain lapsen teon ympärillä, joka oli varsinkin Emmalle ollut tärkeää. Emma ei edes enää muistanut koska he olisivat viimeksi rakastelleet, taikka tehneet mitään yhdessä, muuta kuin käyneet lapsettomuushoidoissa. Iiron kanssa hän oli kaiken aikansa viettänyt, kuten nykyin ja Iiro oli se joka oli tulossa lohduttamaan häntä, eikä Antti juuri osannut lohduttaa, tai puhua tunteistaan – toisaalta Emma ei edes halunnut olla Antin lähellä juuri nyt.

Hän oli ollut kuusitoistavuotias kun hänen ja Antin yhteinen elämä oli alkanut. Iiro oli pitänyt juhlat kotonaan, jolloin Emma oli päässyt Antin kanssa kunnolla juttelemaan ja ihastunut tähän heti. Antti oli tumma, komea, sekä turvallisen oloinen ja Emma oli heti upponnut Antin vihreisiin silmiin, sekä ihastunut Antin rauhalliseen luonteeseen. Antti oli aina tiennyt haluavansa poliisiksi ja heidän yhdessäolonsa alku oli mennyt paljon sillä painolla, että Antti oli halunnut urheilla tulevan ammattinsa vuoksi ja Emma oli kannustanut tulevan aviomiehensä haavetta. Emma itse oli lyhyt, hoikka, hänellä oli tummat pitkät hiukset, sekä siniset silmät ja hän oli iloinen ja sosiaalinen luonne, tai ainakin oli joskus ollut, nyt hän ei enää tiennyt millainen hän oli, kun kaikki haaveet tuntuivat luhistuvan ympäriltä pois. Hän tiesi kyllä, ettei heillä Antin kanssa ollut kovin suuria mahdollisuuksia

saada lapsia oman endometriosisinsa takia ja Antin siittiöiden vähyyden vuoksi, mutta pieni toivonkipinä oli pitänyt hänen elämänhalunsa yllä tähän asti. Heidän kaikki säästönsä olivat hupenneet hoitoihin, joissa he olivat yksityisellä käyneet, sillä kunnallisella puolella oli jo todettu, ettei heitä voisi auttaa, koska siellä ei yritetty koeputkihedelmöityksellä määrättyä enempää ja heidän tapauksessaan sitä oli yritetty kolme kertaa. Yksityisellä puolella koeputkihedelmöitystä oli yritetty jo nin montaa kertaa, ettei Emma edes muistanut kertojen määrää, mutta nyt yksityinen puolikin oli sanonut, ettei hoitoja kannata enää jatkaa, että heidän olisi nyt parasta keskittyä muihin asioihin ja alkaa käsitellä sitä tosiasiaa, että he jäisivät lapsettomiksi, ainakin lapsettomiksi niin, etteivät he itse voineet lasta saada. Vaihtoehtona olisi ollut yrittää jonkun toisen spermalla, tai munasoluilla, mutta Emma ei itse ollut siihen valmis, sillä hän olisi halunnut saada vain ja ainoastaan biologisesti hänen ja Antin yhteisen lapsen. Antti oli jo kolmekymmentäkuusivuotias ja Emma todella jo kolmekymmentä, joten heillä ei olisi ikää loputtomiin yrittää saada lasta. Emmasta oli julmaa joutua näin nuorena toteamaan, ettei hän koskaan saisi omaa lasta syliinsä. Kaikki heidän ystäväpiirissään saivat lapsia ja aina kun joku sai vauvan, tai ilmoitti olevansa raskaana, se oli kuin veitsen isku Emman sydämeen. Toki hän oli onnellinen ystäviensä puolesta, mutta hän oli myös kateellinen ja se sattui häneen niin kovaa, että kuullessaan odotusuutisia, hän itki aina vähintään viikon. Jokainen vauva mitä hän piteli, sai hänet vihaamaan itseänsä ja omaa elämäänsä aina asteen enemmän niin, että hänen teki mieli oksentaa, kun se tuntui niin pahalta. Ulkoisesti hän hymyili ja toivotteli onnea, mutta sisäisesti hänessä paloi viha, joka roihusi niin kovaa, että se pelotti toisinaan

häntä itseänsäkin. Antillakaan ei varmasti ollut helppoa hänen kanssaan, sillä oli niin helppo vajota itsesääliin ja syyttää, sekä vihata Anttia tilanteen vuoksi. Emma vihasi omaa kehoansakin ja toisinaan tuntui, että olisi helppoa iskeä itseään veitsellä kostaakseen keholleen, mitä hän joutui sen vuoksi kärsimään.

Emma tuli talonsa pihaan ja puuskutti taas hetken. Antti astui ovesta ulos ja meni Emman ohi autolle sanomatta mitään. Antista jäi mieto tuoksu ilmaan ja Emma jäi kuistille venyttelemään.

Antti avasi auton oven ja jäi katsomaan Emmaa, ”meidän pitää varmaan jutella illalla.”

Emma nyökkäsi, ”mä meen liron kanssa kaupunkiin, mut tuun kotiin siihen mennessä kun pääset.” Antti nyökkäsi, meni autoon ja lähti ajamaan töihin. Emma meni sisälle, riisuutui ja meni suihkuun antaen lämpimän veden virrata päällensä ja sulki silmänsä. Mitä hänen pitäisi tehdä elämälleen? Hän oli jämähtänyt kahvilaan myyjäksi ja oli jättänyt koulut käymättä, koska oli elänyt vain tulevaa perhettä varten. Hänen vauvakuumeensa oli alkanut jo parikymppisenä ja Antti oli luvannut, että häiden jälkeen voisi lasta yrittää laittaa alulle. Hän oli ollut kaksikymmentäkaksivuotias naimisiin mennessään ja ehkäisy oli jätetty heti pois. Hän ei ollut edes halunnut mennä kouluun, eikä vaihtaa työpaikkaa sen jälkeen, kun oli saanut vakipaikan pienestä kahvilasta, sillä vakityöstä olisi ollut helppo jäädä äitiyslomalle ja hän oli aina ajatellut, että lähtisi opiskelemaan sitten, kun olisi saanut lapset tehtyä. Mutta oli raskasta huomata että hän oli edelleen työssä samassa kahvilassa ja oli kyllästynyt työhönsä, sillä hän toimi siellä kun robotti, teki työnsä ja huokaisi, kun pääsi kotiin. Hän inhosi työtään, eikä

ollut tyytyväinen heidän taloonsa, sillä hän olisi halunnut rakentaa uuden, mutta Antti halusi ostaa vanhempiensa vanhan talon ja siellä he nyt asuivat. Toki talo oli ollut edullinen ja siitä oli remontoitu kaunis, mutta se ei ollut Emmen unelmien talo. Emma oli kuitenkin ajatellut, että talo olisi sopiva perheelle ja hän voisi asua siinä, kun se oli Antille tärkeä, mutta nyt talo oli tyhjääkin tyhjempi. Antin kanssa suhde oli pelkästään sitä, että he kävivät töissä, törmäsivät joskus toisiinsa, jos sattuivat olemaan vapaalla yhtä aikaa, istuivat sohvalla sanomatta sanaakaan ja nukkuivat samassa sängyssä omilla reunoillaan koskematta toisiinsa. Vapaa-ajalla Emma oli Iiron kanssa ja Antti kavereidensa kanssa tai kuntosalilla. Miten elämä oli mennyt tällaiseksi? Milloin hän oli alkanut vihata elämäänsä näin paljon? Hän sulki suihkun, otti pyyhkeen naulasta ja meni pukeutumaan.

Ulko-ovi kolahti kiinni ja iloiset askeleet kuuluivat eteisestä, ”siis arvaas meinasinko mä saada sykärin äsken kun toi teidän naapurin kissa hyppäs kuistin penkiltä alas kun tulini!”

Emma meni oven pieleen ja väläytti hymyn Iirolle, ”no just se nyt vielä oliskin sit puuttunu et olisit kuollu kuistille. Olisin sit vaan potkinu sut penkin alle..” Iiro nauro i peilaten itseään peilin edessä, ”ei vitsi mun tukka on jotenkin tosi huonosti. Pitäs kyl mennä parturiin.”

Emma hymyili Iiron tyttömäiselle puhetyylille ja haki vessasta harjan ja alkoi harjata hiuksiaan, ”joo mennään parturiin! Mä haluan tehdä jotain tosi radikaalia itselleni.. Tai mennään ostaan mulle uus elämä..”

Iiro kaappasi Emmen halaukseen, otti harjan Emmalta ja alkoi harjata Emmen hiuksia, ”no mennään sit ostaan sulle uus elämä.”

Emma naurahti. Kun hiukset oli selvitetty, hän föönasi ne kuiviksi ja pakkasi laukkunsa. Iiro haroi omaa päätänsä ja yritti asetella hiuksiaan koko sen ajan.

”Mennään sit,” Emma sanoi ja pörrötti leikkisästi Iiron hiuksia.

”Hei,” Iiro tönäsi Emmaa leikillään ja he lähtivät kävelemään bussipysäkkiä kohti. Iiro sytytti tupakan ja Emma nappasi sen Iiron käsistä ja vetäisi muutaman imun. Iiro ei sanonut mitään, mutta pudisteli päätään ja ilmaisi ilmeellään, ettei pitänyt asiasta.

”Hei älä sit yhtään ala siinä pyöritellä silmiäs,” Emma tiuskaisi, ”teen itelleni keuhkosityövän kun ei tällasella maholla oo mitään syytä pysyä terveenä.”

Iiro otti askista toisen tupakan, sytytti sen ja ojensi Emmalle, ”no et sä sitä saa yhdellä henkäsyllä.”

Emma otti tupakan ja nautti sen mausta.

”Mitä mä teen mun elämällä? Tiän kyl et Antti on sun veljes, mut mä oon niin onneton Antin kanssa, et mun on pakko päästä pois täältä, siis ihan koko vitun Suomesta,” Emma sanoi ja varovasti katsoi miten Iiro reagoi.

”No onhan se nyt näkynyt kauas ettei teidän välillä nyt varsinaisesti suurta rakkautta oo ollu lähivuosina ja vaikka se onkin mun veli, niin en mä sua hylkää jos sä sen jätät,” Iiro sanoi vakavasti, ”sä oot silti aina mun paras ystävä.” Iiro kaappasi Emman kädestä kii ja Emma hymyili.

”Luulen et Antti ajattelee samalla tavalla kuin mä, ei me voida ikinä olla yhdessä onnellisia. Oon uhrannu koko vitun elämäni pelkästään lapsen tekemiselle ja jättäny elämättä kokonaan,” Emma huokaisi. He saapuivat bussipysäkille ja tumppasivat tupakat maahan.

”Ei se kyl tee sulle yhtään huonoo jos meet vaikka viikoks reissuun jonnekin,” Iiro sanoi ja katsoi kännykkäänsä samalla.

”Ei kun mä meinasin kyl et mä lähtisin ihan oikeesti pitemmäks aikaa ulkomaille. Voisin kysyä jos linan veli ottas mut hommiin sinne sen baariin Teneriffalle,” Emma sanoi samalla kaivean oman puhelimensa ja alkoi myös selata facebookkia.

”Siis et sä voi muuttaa ulkomaille, kun kenen kanssa mä sit vietän aikaa kun Olkku on töissä,” liro kysyi jotenkin hätääntyneenä.

Emma naurahti, ”no vietät aikaa vaikka veljes kanssa.”

”No just.. Sehän olis varmaan oikeen unelmashoppailukumppani, kun se saa paniikkikohtauksen jo siitä et sen pitää kävellä vaatekaupan ohi!”

Emmaa nauratti, sillä niinhän se oli. Antti ei todellakaan voinut sietää shoppailua. Hän oli ostanut Antin vaatteet vuosien ajan ja Antti oli käyttänyt niitä kiltisti, kun tiesi, että toinen vaihtoehto olisi lähteä itse kauppaan mukaan.

Linja-auto saapui ja he nousivat siihen. Molemmat näpyttelivät puhelimiaan koko matkan. Heidän ystävyytensä oli niin hyvää, ettei aina tarvinnut edes sanoa mitään, riitti että toinen oli vain läsnä. Kaupungissa he kiersivät partureita ja kyselivät mistä saisi molemmille ajan. Lopulta sellainen löytyi ja he molemmat istuutuivat parturin tuoleihin. Emma sai miesparturin joka harjasi hänen hiuksiaan ja kysyi mitä hän halusi.

Emma mietti hetken, ”mulla on aina ollut tumma ja pitkä tukka. Tee mulle todella takkunen, lyhyt ja sellanen väri missä on vaaleeta ja punasta.”

Mies teki työtä käskettyä ja muutaman tunnin kuluttua hän ja liro peilasivat uusia kampauksiaan. liro kehui Emman uutta hiustyyliä moneen kertaan. Emma itsekkin oli tyytyväinen. Hän oli tehnyt jotain räväkkää ja se tuntui hyvältä! Tällaista räväkkyyttä hänen pitäisi saada lisää elämäänsä. Hiukset

olivat upeat ja hän näytti ihan totaalisen erilaiselta kuin vuosiin. He hyppelivät ulos kampaamosta ja suuntasivat vaateostoksille. He sovittelivat vaatteita ja Emma löysi monta hyvää asua itselleen, jotka kaikki olivat sellaisia missä hän näytti räväkältä, sekä rockhenkiseltä, mikä ei sopinut yhtään hänen kilttiin tyyliinsä. Visan vinguttamisen jälkeen he tapasivat liron miesystävän Olavin. liro asui Olavin kanssa Tampereen keskustassa ja olivat olleet muutaman vuoden yhdessä. Emma oli alusta asti tullut hyvin juttuun Olavin kanssa ja vietti mielellään aikaa liron ja Olavin kanssa kolmistaan. Antti oli liikkunut aikanaan paljon liron ja Emmen mukana myös, mutta ei enää vuosiin. Emmen halusi olla paljon liron kanssa, koska liron kanssa elämä oli niin helppoa, sekä huoletonta ja hän tunsu itsensä edes jonkun arvoiseksi. liro sai hänet unohtamaan koko lapsettomuuden ja elämän surkeat asiat ja liro jaksoi käsitellä hänen ongelmiaan kerrasta toiseen ilman, että kyllästyi häneen tai hänen ongelmiinsa. He kävivät syömässä, ottivat muutaman oluen ja lopulta Emma suuntasi kotiinsa.

Poliisiauto kiisi eteenpäin pillit soiden. Antin työkaveri puhui radiopuhelimeen ja Antti keskittyi ajamiseen, yrittäen pitää ajatuksensa kasassa aamuisen jäljiltä. Hän olisi halunnut lyödä hanskat tiskiin jo aikoja sitten lapsettomuushoitujen osalta, koska ei kestänyt katsella Emmaa joka itki päivätoikkulla, kunnes taas kampsesi jotenkin itsensä kasaan ja alkoi puhua seuraavasta hoitokerrasta. Nyt hän oli sanonut Emmalle, että tämä olisi viimeinen kerta ja Emma oli onneksi ollut samaa mieltä. Antti tunsu itsensä ulkopuoliseksi koko avioliitossaan, sillä välillä tuntui, ettei hän ollut enää mitään Emmalle. Hän ei saanut koskea, eikä hän uskaltanut sanoa mitään,

ettei Emma olisi totaalisesti räjähtänyt hänelle joka asiasta. Eikä Emma ymmärtänyt koskaan kysyä miltä hänestä tuntui, kun testit näyttivät negatiivista kerta toisensa jälkeen vuosien ajan. Vain Emmalla oli lupa olla surullinen asiasta ja jos Antti sattui sanomaan jotain, miten pahalta hänestä tuntui, sai Emma käännettyä sen aina niin, ettei Antti silti voinut tajuta miltä hänestä tuntui. Eikä Emma käsittänyt ollenkaan, että tämä oli Antillekin kova paikka, etenkin miehuuden osalta. Ensinnäkin jo se, että piti käydä antamassa spermaa purkkiin, mutta lisäksi se, ettei hän kyennyt saattamaan raskaaksi vaimoaan millään keinolla. Mikä ihmeen mies hän silloin oli? Antti oli kuitenkin aina pitänyt itseään miehekkäänä ja oli tyypillinen suomalainen hiljainen mies. Tuskin Emma koskaan ymmärtäisi hänen suruaan asiassa. Eikä Antti loppupeleissä oikeastaan surrut negatiivisia raskaustestejä, vaan sitä miten pahalta Emmasta tuntui. Ei hänellä ollut mitään pakottavaa vauvakuumetta, vaikka toki hän lapsen olisi halunnut. Heille oli heti sanottu, että heidän yhtälöllään olisi epätodennäköistä saada lapsia, mutta silti Antti syytti enemmän itseään siitä asiasta ja oli lapsettomuuden myötä koko ajan pelännyt, että Emma jättäisi hänet.

Ennen Emmaan tutustumista, Antti oli pitänyt tätä lähinnä ärsyttävänä hihittelijänä, kuten veljensä Iiro oli ollut. Aluksi koko Iiron homous oli tullut jotenkin järkytyksenä, vaikka olihan se ollut selvä juttu alusta asti. Silti Antti häpesi pitkään sitä asiaa, eikä halunnut kertoa edes kavereilleen siitä. Pikkuveljensä juhlassa hän oli sitten viimeinkin päässyt kunnolla puheisiin Emman kanssa ja samalla hän oli tajunnut miten upea naisen alku Emma oli, sekä tajunnut, ettei Iiron homous ollut häpeän asia. Emmaan tutustuessaan oli Emma ollut elämänmyönteinen, huumorintajuinen ja

vahva persoona, aivan toisenlainen, kuin hän oli aluksi luullut. Ennen kaikkea Emma sai hänet puhumaan asioista, mikä ei ollut hänen tyylistään. Nyt lapsettomuuden vuoksi hän oli kadottanut kokonaan sen naisen jonka kanssa oli mennyt naimisiin. Emma oli enää varjo itsestään, eikä Antti kestänyt enää olla Emmen seurassa. He eivät enää edes puhuneet toisilleen ja tuntui, että kaikki mitä hän yritti tehdä tai sanoa, oli väärin.

”Se talo on tossa,” Kari sanoi ja sai Antin havahtumaan mietteistään. Antti kaartoi talon pihaan. Perheväkivallan takia heidät oli hälytetty paikalle. Työ oli ainut minkä vuoksi Antti jaksoi, mutta tilanne kotona haittasi työntekoa ärsyttävän paljon. Asiat taisivat olla huonosti jos tuntui, että työpaikka oli lepopaikka arjen asioista, eikä hän halunnut mennä kotiin työpäivän jälkeen? Talosta lähti mukaan humalainen mies nukkumaan humalaansa pois ja naiselta kirjattiin rikosilmoitus väkivallan uhriksi joutumisesta. Antti hyppäsi taas ratin taakse ja lähti ajamaan kohti poliisiasemaa. Työpäiväkin olisi kohta ohi ja pitäisi mennä kotiin Emmen luokse. Ajatus sai hänen hermonsä kiristymään. Jotakin pitäisi keksiä tähän tilanteeseen. Emma tuskin koskaan pääsisi yli siitä, ettei lasta tule, joten miksi hän oikeastaan haluaisi olla Emmen kanssa enää? Ero ei oikeastaan olisi yhtään hassumpi vaihtoehto. Ajatus erosta tuntui itse asiassa hyvältä tällä hetkellä. Hänen täytyisi päästää Emma menemään. Hänelle olisi riittänyt se, että heitä olisi vain kaksi ja he voisivat istua sohvalla iltaisin loppuelämänsä katsomassa televisiota ja tehdä asioita yhdessä kaksin, mutta Emmalle se ei koskaan tulisi riittämään. Antti tiesi olevansa ikänsä puolesta jo sen verran vanha, ettei hänkään haluaisi jäädä onnettomaan suhteeseen, jossa oltiin tultu umpikujaan ilman mahdollisuutta päästä sieltä pois. Kyllä, ero olisi se mitä

hänen olisi pitänyt Emmalle ehdottaa jo aikoja sitten. Eniten hän kuitenkin pelkäsi sitä, että jos hän ei nyt eroaisi ja he edelleen jatkaisivat yhdessä, haluaisi Emma loputtomiin kokeilla lapsettomuushoitoja. Ei, siihen hän ei suostunut. Hän oli mies jolla oli tarpeensa ja koska niitä ei Emman kanssa pystynyt toteuttamaan, olisi helpompaa toteuttaa ne jonkun muun kanssa, vaikka ajatus Emman jättämisestä tuntuikin pahalta.

Emma selasi facebookkia keittiön pöydän ääressä ja katseli kaveriensa kuvia omista lapsistaan. Hän joi viiniä ja itki. Jokainen kuva sai hänet tuntemaan itsensä epäonnistuneeksi ihmiseksi ja lopulta hänen oli pakko lyödä koneen kansi kiinni. Hän kaatoi viiniä lasiinsa, veti jalkansa penkille ja kietoi kätensä niiden ympärille. Anttikin saapuisi kohta kotiin. Oli hän sentään saanut laitettua linan veljelle viestiä päivällä mahdollisesta työpaikasta Teneriffalla ja odotti vastausta sieltä. Hän halusi päästä pois, hänen oli pakko päästä pois kaiken tämän keskeltä. Viimeinkin puhelin piippasi ja hän kaappasi sen.

”Tervetuloa! Ilmota koska tuut! T: Jari”

Emman suusta pääsi huudahdus. Mitä hän oli tekemässä? Uskomatonta. Hän avasi tietokoneen kannen ja lähti selaamaan lähteviä lentoja. Pelkkä meno, hän ruksasi ja sai lähtevät lennot. Huomenna päivällä lähtisi ensimmäinen lento. Hetken mielijohteessa sydän lujaa lyöden hän valitsi sen, näpytteli luottokortin numeron ja maksoi matkan. Hän näpytteli Jarille viestin jossa kertoi, että tulisi huomenna, menisi hotelliin hetkeksi ja tulisi käymään sopimaan työasioista. Hetken päästä tuli vastaus, jossa Jari toivotti hänet tervetulleeksi. Jari oli linan veli, joka oli aikanaan rakastunut matkalla ja jäänyt asumaan Teneriffalle rakkaansa kanssa. Jari oli kymmenen vuotta

sitten perustanut Suomirokkibaarin Teneriffalle ja se oli menestynyt siellä hyvin. Emma oli linan, Antin ja liron kanssa käynytkin Teneriffalla muutaman kerran, joten hän tiesi minne oli menossa. Lina puolestaan oli ollut Emman ystävä liron tapaan jo ala-koulusta asti ja pysynyt kuvioissa kaikkien vuosien ajan. Lina oli räväkkä persoona ja täydensi hyvin keskusteluissa näkökulmia, joita hän ja liro eivät aina tulleet ajatelleeksi. Emma oli aina pitänyt linan veljestä, vaikka heillä olikin ikäeroa yli kymmenen vuotta, joten tuntui turvalliselta lähteä Jarille töihin. Emma selasi vielä hotelleja ja varasi viikoksi Los Gigantesista hotellihuoneen itselleen. Sitten hän soitti lirolle ja ei malttanut pysyä paikoillaan, vaan kertoi innoissaan asiansa lirolle.

Tieto sai liron hiljentymään hetkeksi puhelimessa, ”meinaatko todella lähtee yksin? Pitäskö sun nyt miettii kuitenkin hetken aikaa ennen kun meet?”

”No ei todella. Nyt mä alan elää ja mä toimin just niin spontaanisti kun mua huvittaa,” Emma hihkui.

”No entä sun porukat, mitä ne sanoo,” liro kysyi huolissaan.

”Ihan sama, kerron sit kun oon perillä. Kukaan ei enää määrää mua tai sano mulle miten mun pitää toimia. Ei äitikään tajua kuinka mä oon riutunu vuosien varrella,” Emma sanoi ja huokaisi pettyneenä, ”mä aattelin et sä olisit kaikista maailman ihmisitä tajunnu et tää päätös tekee mut hiton onnelliseks.”

”Joo kyl mä tajuun Emma. Pitää vissiin varata sit lennot et tullaan kylään,” liro sanoi ja sai äänensä kuulostamaan innostuneelta, ”mee nyt ja ala nauttia siitä elämästä!”

Emma kiitti ja sulki puhelimen. Hän meni peilin eteen ja pörrötti hiuksiaan. Hän kuuli kuinka Antti saapui pihaan autolla. Pala nousi hänen kurkkuunsa.

Koko ikänsä kirjoittamista harrastanut Niina Jormanainen päätti kolmannen lapsensa syntymän jälkeen toteuttaa viimeinkin haaveensa kirjailijan urasta ja näin loistava esikoisteos "Suhdesolmuja" sai alkunsa. Teksti on mukaansatempaavaa, tunteita herättävää ja hyvällä huumorilla höystettyä. Kaikkien rakkausromaaneja rakastavien tulisi ehdottomasti lukea tämä teos, joka ei anna lukijansa tylsistyä!

"Hän ei oikein ymmärtänyt vielääkään, mitä eilen oli tapahtunut. Hän kaipasi Anttia ja Antin kosketusta todella paljon, mutta rakasti silti Carlosen kosketusta ja tapaa ottaa hänet niin, ettei hän pystynyt ajattelemaan selkeästi. Hän oli elänyt kuukauden ajattelematta asioita sen enempää, mutta nyt hänen pitäisi kohdata tosiasiat. Hän siis oli todella eroamassa, hän ei saisi lapsia ja Carloskin oli toisen naisen mies. Mutta mitä nyt? Mitä hän tekisi ja ennen kaikkea, minne hän menisi? Hän tunsi pienen ikävän tunteen sisällään ajatellessaan äitiä ja isää ja ajatteli, että hänen pitäisi varmaan palata pian Suomeen, mutta nyt hänen pitäisi löytää liro ja kertoa kaikki hänelle."

Emma on kolmekymppinen nainen, joka vuosien turhien lapsettomuushoitojen jälkeen päättää erota miehestään ja etsiä jotain uutta ja parempaa itselleen. Emmen matkassa käsitellään suuria tunteita mitä lapsettomuus, ero, rakastuminen ja toipuminen suurista muutoksista tuo tullessaan. Elämä yllättää toisinaan, mutta onko ruoho aidan toisella puolella loppujen lopuksi vihreämpää ja mitä kaikkea pitää kokea tietääkseen mitä todellinen onni on?

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi